

I. Клятва, която едната страна предлага на другата, съ цѣль да постави рѣшеніето на дѣлото въ зависимостъ отъ нея; тая клятва се нарича рѣшителна.

II. Клятва, която самъ съдътъ предлага на едната или на другата страна.

I. За рѣшителната клятва.

190. Рѣшителната клятва може да се предлага въ всякаквы препирни, но само относително до личното дѣйствие на оная страна, на която тя се предлага.

191. Тя може да бѣде предложена въ всяко положеніе на дѣлото, даже и въ такъвъ случай, когато никакъ нѣма доказателства по искътъ или по възраженіето

192. Ако тойзи, комуто е била предложена клятвата, се отрече да я приеме и не пристане да я предаде на противникътъ си, или ако противникътъ, комуто е била тя предадена, се отрече да я приеме, искътъ или възраженіето се припознава за неправилно.

193. Клятвата не може да се предава, ако дѣйствието, което състави нейнъ предметъ, излиза не отъ двѣтъ страни, а лично отъ оная страна, на която е била предложена клятвата.

194. Страната, която е предложила или предлага клятвата, не може вече да се повърне, ако противната страна е обявила, че я приема.

195. Сторената клятва съставя доказателство само за или противъ оногова, който я е предложилъ, а също за или противъ на слѣдниците му или лицата, които се ветжили въ неговитъ права.

II. За клятвата, която се предлага отъ същій съдъ.

196. Съдътъ може да назначи на едната отъ странитъ клятва съ цѣль да тури въ зависимостъ отъ нея дѣлото, или само съ цѣль да опредѣли размѣрътъ на онова, което трябва да се присъди за страната.

197. Съдътъ може самъ да назначи на страната клятва при слѣдующитъ двѣ условия: необходимо е,

- 1) искътъ или възраженіето да не сж напълно доказаны,
- 2) да не сж и съвсѣмъ бездоказателны.

Въ всичкитъ други случаи съдътъ трябва да присъди по искътъ или да го отхвърли безусловно.

198. Клятвата, която е назначена на едната страна отъ същій съдъ, не може да бѣде предадена отъ нея на другата страна.